

1. PEATÜKK

Manhattani lõunatipus, kiiskavsärava tornehitise neljakümne kaheksandal korrusel seisis Mitch McDeere üksinda oma kabinetis, vaadates aknast Battery Parki ja selle taha jäävat tiheda liiklusega veetrassi. Sadamas ristlesid erineva kuju ja suurusega paadid. Konteineritega koormatud massiivsed kaubalaevad seisis peaaegu liikumatult ootevalmis. Staten Island Ferry möödus aeglaselt Ellis Islandist. Turistidest tulvil kruisi-laev suundus merele. Megasuur jaht sisenes suurejooneliselt linna. Üks uljas hing siksakitab viiemetrise katamaraaniga, põigeldes vastutulevate veesõidukite eest. Kolmesaja meetri kõrgusel vee kohal põrises vähemalt viis helikopterit nagu vihased herilased. Kaugemal Verrazano sillal passisid ummikus veokid, kaitseraud kaitserauas kinni. Majesteetlikust kõrgusest vaatas seda kõike pealt Vabadussammas. See oli suurejooneline vaatepilt, mida Mitch vähemalt korra päevas tänumeeli nautida üritas. Vahetevahel see tal ka õnnestus, aga enamasti olid päevad nii hektilised, et ei jätnud seesuguseks logelemiseks aega. Töö oli see, mis valitses selles hoones nii tema kui ka sadade teiste juristide elu üle. Kogu maailmas töötas Scully & Pershingis üle kahe tuhande inimese ja firma pidas end uhkusega planeedi tähtsaimaks rahvusvaheliseks ettevõtteks. New Yorgi partnerid ja ka Mitch ise premeerisid end avaramate kabinetidega ärikvartali südames. Firma oli juba saja-aastane ja temast õhkus prestiiži, võimu ja raha.

Mitch vaatas kella ja vaatepildi imetlemisele saabus lõpp. Uksele koputasid kaks juristi ja sisenesid järjekordseks koosolekuks. Koguneti väikese laua ümber, kus sekretär neile kohvi pakkus. Nad keeldusid kohvist ja sekretär lahkus. Nende kliendiks oli üks Soome laeva-kompanii, kel olid Lõuna-Aafrikas probleemid tekkinud. Sealsed

võimud olid ühele Taiwani elektroonika laadungiga kaubalaevale embargo kehtestanud. Tühjana oli selle laeva väärtus umbes sada miljonit. Täislaadungiga oli väärtus kahekordne, ent lõuna-aafriklasted olid mingite tariifiasjade tõttu häiritud. Mitch oli eelmisel aastal kaks korda Kaplinnas käinud ega põlenud soovist sinna tagasi minna. Poole tunni pärast laskis ta juristid juhtnööridega minema ja võttis vastu kaks järgmist.

Täpselt kell viis ajas ta paar sõna juttu oma sekretäriaga, kes oli lahkumas, ning möödus liftist, et minna alla trepist. Lühikesteks üles-alla käikudeks vältis ta lifte, et pääseda juristide mõttetust lobast, tundis ta siis neid või mitte. Tal oli firmas palju sõpru ja ainult käputäis teadaolevaid vaenlasi, aga alati leidis kamp uusi juriste ja agaraid noorem-partnereid, kelle nimesid ja nägusid oleks ta pidanud teadma. Sageli aga ei teadnud, ega olnud tal ka aega firma töötajate nimekirja uurida ega neid meelde jätta. Enne kui tema nende nimed selgeks saab, on paljud juba lahkunud.

Trepist käimine andis tunda jalgades ja kopsudes, meenutades talle pidevalt, et ta ei õpi enam kolledžis ega mängi jalgpalli või töö juures korvpalli, ega jaksakski seda enam mitu tundi teha. Ta oli neljakümne ühene ja endiselt heas vormis, sest jälgis toitumist ja jättis vähemalt kolm korda nädalas lõuna vahele, et firma jõusaalis trenni teha. Veel üks ainult partneritele mõeldud hüve.

Ta läks trepist neljakümne teisele korrusele ja tõttas kabinetti, mis kuulus Willie Backstromile, ühele sellisele õnnelikule partnerile, kes ei pidanud tunnitasu arveid esitama. Williel oli kadestamisväärne positsioon juhtida firma heategevusprogramme ja kuigi ta oma töötunnid täis tegi, ei saatnud ta arveid. Polnud kedagi, kes nende eest maksnuks. Scully advokaadid, eriti partnerid, teenisid palju raha ja firma oli oma heategevustöö poolest üldtuntud. Raskete juhtumite puhul kogu maailmas läks firma vabatahtlikult appi. Kõik advokaadid pidid panustama vähemalt kümme protsenti oma ajast mistahes Willie poolt heaks kiidetud eesmärkidel.

Heategevustöö asjus läksid arvamused koguni lõhki. Pooltele advokaatidele see meeldis, kuna oli teretulnud vaheldus pingelisele rügamisele

agressiivsete äriklientide nimel. Paar tundi kuus võis advokaat esindada konkreetset inimest või hätta sattunud mittetulundusühingut, muretsemata arвете saatmise ega töötasu pärast. Teine pool seltskonnast rääkis küll kõlavaid ja kõrgelennulisi sõnu, et tuleb anda oma panus ühiskonnale, pidades seda aga tegelikult aja raiskamiseks. Neid 250 tundi aastas saaks tõhusamalt kasutada raha teenimiseks ja oma positsiooni parandamiseks mitmetes komiteedes, mis määrasid, keda edutada, keda teha partneriks ja keda lõpuks vallandada.

Willie Backstrom säilitas rahu, mis ei olnudki keeruline, sest mitte ükski advokaat, olgu kuitahes ambitsioonikas, ei hakkaks eales firma agressiivseid heategevusprogramme kritiseerima. Igal aastal Scully koguni autasustas oma advokaate, kes tegid rohkem kui nende kohus, teenides neid, kellel elus nii hästi ei läinud.

Praegugi töötas Mitch nädalas neli tundi Bronxi kodutute varjupaigas, esindades väljatõstmise vastu võitlevaid kliente. Seitse kuud tagasi oli ta näinud Alabamas üht oma surmamõistetud klienti hukkamiseelseid viimaseid sõnu lausumas. Ta oli selle mehe päästmiseks kulutanud kuue aasta jooksul asjatult kaheksasada tundi, tema surma pealtvaatamine oli südantlõhestav, see oli täielik läbikukkumine.

Mitch ei teadnud, mida Willie tahab, aga juba kohalekutsumine ise kuulutas kurja.

Willie oli Scullys ainukene advokaat, kel oli hobusesaba, pealegi veel inetu. See oli hall nagu ta habegi ja veel paari aasta eest oleks mõni kõrgemalseisev isik käskinud tal habeme ära ajada ja juukseid lõigata. Aga firma pingutas kõvasti, et oma mustades ülikondades valgete meeste valgekraeliste klubi kinnistunud imagost vabaneda. Üks radikaalne muutus oligi riietumisreeglite üle parda heitmine. Willie kasvas endale juuksed ja vuntsid ning käis tööl teksastes.

Mitch, endiselt tumedas ülikonnas, aga ilma lipsuta, istus laua taga Willie vastas, kui nad esialgu tühjast-tähjast lobisesid. Viimaks asus Willie asja kallale, öeldes: „Kuule, Mitch, lõunas on üks juhtum, tahan, et sa sellele pilgu peale viskaksid.”

„Palun ära ütle, et see mees on surmamõistetud.”

„See mees on surmamõistetud.”

„Ma ei saa seda teha, Willie. Palun. Viimase viie aasta jooksul on mul olnud kaks sellist juhtumit ja mõlemad lõppesid surmasüstiga. Mul ei ole eriti hea maine.”

„Sa tegid väga head tööd, Mitch. Keegi poleks neid kaht päästa suutnud.”

„Ma ei saa enam järgmist võtta.”

„Kas sa vähemalt kuulaksid mu ära?”

Õlgu kehitades Mitch soostus. Willie nõrkus surmamõistetute vastu oli legendaarne ja vähesed Scully advokaadid suutsid talle ära öelda. „Olgu, ma kuulan.”

„Tema nimi on Tad Kearny ja tal on jäänud veel elada üheksakümmend päeva. Kuu aega tagasi tegi ta kummalise otsuse ja vallandas oma advokaadid, viimse kui ühe, kuigi tal oli vägev meeskond.”

„Seda teeks vaid hullumeelne.”

„Oh, seda ta ongi. Püstihull, ilmselt paberitega vaimuhaige, aga Tennessee pressib sellegipoolest kõvasti peale. Kümme aastat tagasi las kis Tad ühe ebaõnnestunud narkoreidi ajal maha kolm maskeeritud narkopolitseinikku. Kõik kohad surnukehi täis, kokku sai viis inimest sündmuskohal surma. Tad ise oleks ka peaaegu surma saanud, aga neil õnnestus ta päästa, et saaks ta siis hiljem hukata.”

Mitch naeris masendusest ja lausus: „Ja mina peaksin valgel hobusel kohale kappama ja mehe päästma? Jäta nüüd, Willie. Anna mulle midagi, millest kinni haarata.”

„Ega ei olegi millestki kinni haarata, välja arvatud vaimuhaigus. Probleem on selles, et ta ilmselt ei nõustu sinuga kohtumagi.”

„Milleks siis vaeva näha?”

„Sest me peame üritama, Mitch, ja minu arvates oled sina meie parim valik.”

„Ma kuulan endiselt.”

„Noh, ta meenutab mulle väga sind.”

„Tohoh, tänan.”

„Ei, tõsiselt. Ta on valge, sinuvanune ja pärit Dane'i maakonnast Kentuckyst.”

Hetkeks ei suutnud Mitch isegi vastata, siis õnnestus tal lausuda: „Suurepärane. Küllap oleme nõod.”

„Ei usu, aga tema isa töötas samuti söekaevanduses nagu sinugi isa. Ja mõlemad surid seal.”

„Minu perekond ei puutu asjasse.”

„Vabandust. Sina pääsesid õnnelikult, sest sul oli aju, millega end sealt välja murda. Tadi seda ei olnud ja pealegi oli ta seotud narkootikumidega, tarbis neid ja oli ka diiler. Narkopoliitsei varitses neid, kui ta koos sõpradega üht suurt narkolaadungit Memphisesse toimetas. Kõik peale Tadi said surma. Paistab, et nüüd on temagi õnn otsa saanud.”

„Ja ei mingit kahtlust tema süüs?”

„Vandekohtu jaoks kindlasti mitte. Küsimus ei ole süüs, vaid vaimuhaiguses. On plaan lasta mõnel meie arstil, spetsialistil, teda hinnata ja teha viimane lootusetu ponnistus. Esmalt aga peab keegi minema sinna mehe endaga rääkima. Hetkel ei võta ta külastajaid vastu.”

„Ja sa arvad, et meil tekib klapp?”

„See on õhkõrn võimalus, aga miks mitte üritada?”

Mitch hingas sügavalt sisse, püüdes mõnd pääseteed välja mõelda. Et aega võita, küsis ta: „Kes selle juhtumiga tegeleb?”

„Noh, praktiliselt mitte keegi. Tad on ise vangla advokaadiks muutunud ja andis sisse vajalikud paberid, et oma advokaatidega koostöö lõpetada. Pikka aega esindas teda Amos Patrick, üks parimaid seal. Kas sa tunnud Amost?”

„Kohtusin temaga kunagi ühel konverentsil. On alles tegelane.”

„Enamik surmamõistetute advokaate seda ongi.”

„Kuule, Willie. Mul pole mingit tahtmist surmamääratute advokaadina kuulsust koguda. Olen seda kaks korda teinud ja sellest piisab. Need juhtumid närivad mu hinge ja jäävadki painama. Kui paljusid meie kliente oled sa suremas näinud?”

Willie sulges silmad ja tõmbas sügavalt hinge. Mitch sosistas: „Andestust.”

„Liiga paljusid, Mitch. Ütleme lihtsalt, et olen seda kogenud. Tead, ma rääkisin Amosega, rääkisin ja rääkisin, ning talle hakkas see mõte

meeldima. Ta sõidutab su vanglasse ja kes teab, ehk peab Tad sind piisavalt huvitavaks, et sinuga vestelda.”

„See on pigem surnud seis.”

„Üheksakümne päeva pärast on see kindlasti surnud seis, aga vähemalt oleme üritanud.”

Mitch tõusis püsti ja läks akna juurde. Willie kabinetist avanes vaade läände Hudsoni jõe. „Amos on Memphis, eks?”

„Jah.”

„Ma tõesti ei taha Memphisesse tagasi minna. Liiga palju mälestusi.”

„Ammuseid mälestusi, Mitch. Viieteistkümne aasta taguseid. Sa valisid vale firma ja pidid lahkuma.”

„Pidin lahkuma? Kurat, mind üritati seal tappa. Inimesed saidki surma, Willie, ja kogu firma läks vangi. Koos oma klientidega.”

„Kõik olidki ju vanglakaristuse ära teeninud, kas polnud?”

„Küllap olid, aga mina jäin süüdi.”

„Aga nüüdseks on nad kõik kadunud, Mitch. Mõõda ilma laiali.”

Mitch läks tagasi tooli juurde ja naeratas sõbrale. „Küsin lihtsalt uudishimust, Willie. Kas siin ka räägitakse minust ja sellest, mis Memphis juhtus?”

„Ei, seda pole kordagi mainitud. Me küll teame seda lugu, aga kellelgi pole aega tagaselja klatšida. Sa oled üks meie tipptegijaid, Mitch, ja see on ainus, mis Scullys loeb.”

„Ma ei taha Memphisesse tagasi minna.”

„Sa pead need töötunnid ära tegema. Sel aastal oled sa isegi kergelt pääsenud.”

„Küll ma selle tasa teen. Miks sa ei võiks mulle leida mõnd kena väikest sihtasutust, mis tasuta nõustamist vajab? Või mõnd organisatsiooni, mis nälgivaid lapsi toidab või Haitile puhast vett transpordib?”

„Sa oleksid õnnetu. Sa eelistad tegevust, draamat, tõsist katsumust.”

„Kas ma veel vähe olen seda näinud ja teinud?”

„Palun. Ma palun sinult teenet. Mul ei ole kedagi teist. Pealegi on reaalne võimalus, et sind ei lasta vangla uksestki sisse.”

„Ma tõesti ei taha Memphisesse tagasi minna.”

„Võta end kokku. Homme pool kaks läheb LaGuardiast otselend. Amos ootab sind. Kui muud ei juhtu, siis vähemalt naudid sa tema seltskonda.”

Mitch naeratas löödult. Püsti tõustes pomises ta: „Olgu pealegi,” ja suundus ukse poole. „Tead, ma vist mäletangi mingeid Kearnysid Dane'i maakonnast.”

„See juba läheb. Külasta Tadi. Sul on õigus. Ta võib olla sinu kauge nõbu.”

„Mitte piisavalt kauge.”

2. PEATÜKK

Enamjagu Scully partneritest ja suurte õigusfirmade rivaalidest, aga ka lugematu arv Wall Streeti börsihaisid lahkus kella kuue paiku kiiruga kõrghoonetest, et hüpata musta sedaani, mille roolis istus elukutseline autojuht. Kõige tähtsamate riskifondide staarid laiutasid Euroopa pikade autode avaratel tagaistmetel ja kuigi autod kuulsid neile, keerasid rooli palgalised autojuhid. Tõelised universumi peremehed olid linnast üleüldse jalga lasknud ning elasid ja töötasid vaikselt Connecticutis.

Kuigi Mitch võis endale autojuhti lubada, sõitis ta metrooga, loobudes sellest nagu paljudest teistestki hüvedest nii kokkuhoiu kui ka oma tagasihoidliku päritolu nimel. Ta jõudis South Ferrys 18.10 väljuvale rongile, leidis täistuubitud pingil ühe istekoha ja nagu alati varjas oma näo ajalehe taha. Silmsidet tuli vältida. Vagun oli täis jõukaid, põhja poole suunduvaid kõrgeid ametnikke ja kellelgi polnud huvi lobiseda. Metroosõidul polnud viga midagi. See oli kiire, lihtne, odav ja enamasti turvaline. Häda oli selles, et kõik teised reisijad olid mingil moel Wall Streeti tegelased ja seetõttu kas juba teenisid palju või hakkavad seda õige pea tegema. Isiklikud sõiduautod olid neil juba haardeulatuses. Nende metroopäevad olid samahästi kui loetud.

Mitchil polnud sellisteks totrusteks aega. Ta sirvis ajalehe läbi, surus end kannatlikult teistele reisijatele lähemale, kui vagunisse inimesi juurde valgus, ja laskis mõtetel Memphisesse triivida. Ta polnud kunagi öelnud, et ei lähe sinna tagasi. Seda lubadust polnud ta pidanud Abbyle andma. Sealt tulema saada oli olnud nii hirmutav, et ta ei kujutanud ettegi, et võiks mingil põhjusel sinna naasta. Aga mida rohkem ta sellele mõtles, seda rohkem see mõte teda intrigeeris. Reis tuleb lühike ega too ilmselt mingeid tulemusi. Ta teeb Williele suure teene, mis kahtlemata lõpeb kena tasuga.

Kahekümne minuti pärast jõudis rong maa alt välja Columbus Circle'i jaama ja Mitch alustas igapäevast jalutuskäiku oma korterisse. Oli imeline aprilliõhtu, taevaalaotus ja temperatuur olid meeldivad, üks postkaardi hetki, mis oli pool linna välja toonud. Ent Mitch kiirustas koju.

Korterelamu asus Upper West Side'i südames, Columbus Avenuel, Sixty-Ninth Streetil. Mitch vahetas paar sõna uksehoidjaga, võttis päeva-posti ja sõitis liftiga neljateistkümnendale korrusele. Clark avas ukse ja sirutas kallistuseks käed. Ta oli kaheksasena ikka veel väike poiss ega hābenenud oma armastust isale näidata. Tema kaksikvend Carter oli pisut küpsem ja hakkas juba välja kasvama kombest isaga füüsilist kontakti otsida. Mitch oleks Abbyt kallistanud ja suudelnud ning küsinud, kuidas tema päev läks, aga naisel olid köögis külalised. Korterit täitsid hõrgutavad aroomid. Valmistati korralikku toitu ja õhtusöök kujuneb järjekordseks naudinguks.

Kokkadeks olid vennad Rosariod, Marco ja Marcello, samuti kaksikud. Nad sündisid Põhja-Itaalia väikeses külas Lombardias ja olid kaks aastat tagasi avanud Lincolni keskuse lähedal pererestorani. Sellel oli esimesest päevast lööki ja peagi autasustas Times restorani kahe tärniga. Sinna oli raske kohti saada, praegugi oli laua broneerimisel ooteaeg neli kuud. Mitch ja Abby olid selle koha avastanud ja seal sageli söömas käinud, alati, kui selleks soov tekkis. Abby sai laua kerge vaevaga, sest ta toimetas parasjagu Rosariode esimest kokaraamatut. Ta kutsus kaksikvennad uute retseptide katsetamiseks oma moodsasse kööki ja vähemalt korra nädalas saabusidki vennad toiduainekottide ja uuenduslike kokandusideedega McDeere'i korterisse. Abby oli kogu melu keskel, lobisedes vahetpidamata perfektses itaalia keeles, samal ajal kui Carter ja Clark laua ääres istudes kõike ohutust kaugusest jälgisid. Marcole ja Marcellole meeldis lastele esineda ja tugeva aktsendiga inglise keeles ettevalmistustöid selgitada. Nad innustasid poisse ka itaaliakeelseid sõnu ja fraase kordama.

Mitch muheles selle vaatepildi peale, viskas portfelli käest, võttis pintsaku seljast ja kallas endale klaasi Chiantit. Ta uuris poistelt koduste ülesannete kohta ja sai tavapärase vastuse, et need on tehtud. Marco serveeris *bruschetta*'sid väikesel kandikul, mille asetas poiste ette, öeldes Mitchile, et ta ei peaks muretsema koduste ülesannete ja muu sellise pärast, sest poisid peavad tegema tähtsat degusteerimistööd. Mitch tegi näo, et on piisavalt korrale kutsutud. Aga küll ta hiljem kodused ülesanded üle kontrollib.

Polnud midagi siis imestada, et nende restorani nimi oli Rosario, mis oli kuldsete tähtedega ka kokkade punastele põlledele tikitud. Marcello ulatas ühe põlle ka Mitchile, kes nagu alati keeldus põhjusel, et ta ei oska kokkata. Kui nad Abbyga kahekesi köögis viibisid, lubas Abby tal juurvilju koorida ja tükeldada, oma valvsa silma all vürtse mõõta, lauda katta, tegelda prügi ja muu tühja-tähjaga, mis mehe oskustele vastas. Ükskord oli Mitch upitanud end abikoka ülesannete kõrgusele, aga kui ta pikad saiad ära kõrvetas, tagandati ta karmilt sellest ametist.

Abby palus üht klaasikest veini. Marco ja Marcello keeldusid veinist nagu tavaliselt. Mitch oli juba aastaid tagasi teada saanud, et hoolimata uhkest veinitoodangust ja veini kuulumisest iga söögikorra juurde, jõid itaallased tegelikult vähe. Kohaliku punase või valge lemmikveini karahvinist piisas suurele perele pikaks õhtusöögiks.

Tänu Itaalia toidu ja veini tundmisele oli Abby linna väikese, ent toimeka kirjastuse Epicureani peatoimetaja. Ettevõtte spetsialiseerus kokaraamatutele ja andis neid aastas välja umbes viiskümmend, peaaegu eranditult kõik paksud, ilusad, kogu maailma retseptidega täidetud väljaanded. Kuna Abby tundis paljusid peakokki ja restoraniomanikke, õhtustasid Mitch ja Abby sageli väljas, vaevudes harva eelnevalt kohti kinni panema. Nende korter oli lemmiklaboratooriumiks noortele kokkadele, kes unistasid edu saavutada linnas, mis kubises headest restoranidest ja tõelistest gurmaanidest. Enamjaolt olid nende köögis valmistatud toidud erakordsed, aga kuna kokkadel oli vabadus eksperimenteerida, juhtus vahel ka äpardusi. Carter ja Clark olid käepärased katsejäneseid, kes kasvasid üles tippkokkade retseptide maailmas. Kui kokad neile meele järgi olla ei suutnud, oli roogadel midagi viga. Poisse õhutati karmilt kritiseerima kõiki roogi, mis neile ei meeldinud. Nende vanemad naljatasid sageli endamisi, et kasvatavad üles kaks toidusnoobi.

Täna õhtul kaebusi ei tule. *Bruschetta*'dele järgnes väike trühvlipitsa. Abby teatas, et eelroogade aeg on läbi ja kutsus pere söögilaua taha. Kui ka Marcello oli end istuma seadnud, serveeris Marco esimese käigu, vürtsika kalasupi *cacciucco*. Kõik kuus võtsid väikese suutäie, nautides maitset ja mõeldes, kuidas reageerida. Söödi aeglaselt ja lapsi see sageli tüütas. Pastaroaks olid *cappelletti*'d, väikesed veiselihapuljongis ravioolid. Eriti meeldis

pasta Carterile, kes teatas, et see on maitsev. Abby polnud selles nii kindel. Marco serveeris teise pastakäigu – safraniga risoto. Kuna uuring viidi läbi laboratooriumis, järgnes kolmas pastakäik: merekarbikastmes spagetid. Portsud olid väikesed, ainult mõni suutäis, ja kiire tempo üle heideti nalja. Rosario vennad näaklesid omavahel koostisosade, retseptide muutmise ja muude asjade üle. Mitch ja Abby avaldasid oma arvamust, rääkides vendadega sageli korruga. Pärast kala serveerimist hakkasid poisid tüdinema. Neil lubati õige pea laua äärest lahkuda ja nad läksid ülemisele korrusele televiisorit vaatama. Nad jäid ilma liharoast – hautatud küülikust – ja magustoidust *panforte*, tihedast mandlitega šokolaadikoogist.

Kohvi juues arutasid McDeere'id ja Rosariod, millist retsepti kokaraamatusse panna ja millega tuleks veel vaeva näha. Raamatu valmimiseni oli jäänud mitu kuud, nii et ees ootas veel hulga õhtusööke.

Veidi pärast kaheksat olid vennad valmis asjad kokku pakkima ja lahkuma. Nad pidid kiirustama restorani, et kliendid üle vaadata. Pärast kiiret koristamist ja tavapäraselt üksteise kallistamist lahkusid nad kindla lubadusega järgmisel nädalal tagasi tulla.

Kui korter oli vaikseks jäänud, läksid Mitch ja Abby tagasi kööki. Nagu alati, valitses seal veelgi segadus. Nad lõpetasid nõude laadimise nõudepesumasinasse, asetasi mõned potid ja pannid kraanikausi kõrvale ja kustutasid tule. Hommikul tuleb koduabiline.

*

Kui poisid olid magama pandud, läksid Abby ja Mitch kabinetti õhtunapsu, klaasikest Barolot võtma. Nad meenutasid õhtusööki, rääkisid tööasjust, ja lõogastusid siis.

Mitch ei suutnud ära oodata, et oma uudist teatada. „Ma olen homme öösel linnast ära,” ütles ta. Selles polnud midagi uut. Ta viibis sageli kümme ööd kuus kodust eemal ja naine oli tema töökohustustega juba ammu leppinud.

„Seda kalendris ei ole,” ütles Abby õlakehitusega. Kell ja kalender valitsesid nende elu ning nad planeerisid kõike väga hoolikalt. „Kas kusagil mõnuses kohas?”

„Memphises.”

Abby noogutas, püüdes oma üllatust ebaõnnestunud varjata. „Hästi, ma kuulan, aga olgu asi seda väärt.”

Mitch naeratas ja rääkis talle lühidalt oma vestlusest Willie Backstromiga.

„Palun, Mitch, ega ometi jälle mõni surmamääratu juhtum. Sa ju lubasid.”

„Tean, tean, aga ma ei saanud Williele ära öelda. See on lootusetu juhtum ja arvatavasti mõttetu reis. Ma ütlesin, et ma üritan.”

„Ma arvasin, et me ei lähe enam kunagi sinna tagasi.”

„Ka mina arvasin nii. Aga seekord vaid kahekümne neljaks tunniks.”

Abby rüüpas sõõmu veini ja sulges silmad. Neid taas avades lausutas: „Me ei ole juba pikka aega Memphiseest rääkinud, ega?”

„Ei. Seda polegi vaja, üldse mitte. Aga möödas on ju viisteist aastat ja kõik on muutunud.”

„See ikkagi ei meeldi mulle.”

„Kõik läheb hästi, Abby. Keegi ei tunne mind ära. Kõik kurikaelad on läinud.”

„Looda sa vaid. Mulle meenub, Mitch, et lahkusime linnast südaööl, surmani hirmul, kindlad, et kurikaelad ajavad meid taga.”

„Ja ajasidki. Aga nüüd on nad läinud. Mõned on surnud. Firma lagunes ja kõik läksid vangi.”

„Kus oligi nende koht.”

„Jah, aga Memphises ei ole enam ühtki firma töötajat. Ma käin seal lipsti ära, nii et keegi ei saa sellest teadagi.”

„Mulle ei meeldi mälestused sellest linnast.”

„Kuule, Abby, otsustasime juba ammu möödunu seljataha jätta ja normaalset elu elada. See, mis seal juhtus, on nüüd kauge minevik.”

„Aga kui sa selle juhtumi võtad, käib su nimi uudistest läbi, eks?”

„Kui ma selle juhtumi võtan, mis on kahtlane, ei jää ma Memphisesse passima. Vangla on Nashville'is.”

„Miks sa siis Memphisesse lähed?”

„Sellepärast, et mehe advokaat või endine advokaat töötab seal. Ma külastan tema kontorit, viin end asjaga kurssi ja seejärel sõidame vanglasse.”

„Scullys on miljon advokaati. Kindlasti suudetakse selleks tööks ka mõni teine leida.”

„Aega ei ole. Kui klient mind vastu ei võta, olen lõa otsast pääsenud ja kodus veel enne, kui jõuad minust puudust tundma hakata.”

„Kes ütleb, et ma sinust puudust tundma hakkam. Sa oled ju kogu aeg lennus.”

„Jah, aga ma tean, et sa oled õnnetu, kui ma linnast ära olen.”

„Suuri vaevu suudame selle üle elada.” Abby naeratas ja raputas pead, meenutades endale, et Mitchiga vaielda on nagu tuulega võidu joosta.
„Ole ettevaatlik, palun.”

„Luban.”